

I

ΣΑΝ ἔφυγα, θυμᾶσαι: ὀρθὸς ἔς τὴ θύρα
Τῆς παρθενιαῖς σου ἀνάσινα τὸ χνώτο,
Κι' ἀμίλητος σὰν ἔφυγα σοῦ ἴπῃρα
Μὲ σπαραγμὸ τὸ φίλημα τὸ πρῶτο.

✽

Κι' ἂν ἔφερα τὸν κόσμον ὅλο γύρα
Πελάγη καὶ στεριές, βορριᾶ καὶ νότο,
Μὰ τοῦ φιλιῶ σου ἀγνὰ ἔμειναν τὰ μύρα
Ἐς τῆς νεότητος μου τὴ θέρμη καὶ τὸν κρότο...

✽

Ἄλλὰ σὰν ἦλθα πίσω ἔς τὴν πατρίδα
Μὲ χεῖλη ποῦ τὴν πρώτη τους λαμπράδα
Τοῦ πειρασμοῦ δὲν ἴμολυναν οἱ χρόνοι,

✽

Ἐκύτταξα τὰ χεῖλη σου καὶ εἶδα
Μιὰν ὑποπτη κι' ἀναίσθητη γλωμάδα
Τὸ πρῶτό μου φιλιὶ νὰ σαβανώνῃ!...

II

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ τὰ ὑγρά καὶ λιγωμένα
Ποῦ λάμπουνε βαθειὰ ἔς τὴ σκοτεινιά μου,
Ἐς τὰ μάτια σου, σὰν ἔφυγα ἔς τὰ ξένα
Ἐτύπωσα μὲ πόνο τὴ θωρειά μου.

✽

Κι' ἀστράφτανε τὰ μάτια σου ὀλοένα
Ἐς τὴν ἄστοργη καὶ μαύρη ξενητεία μου,
Τὰ μάτια σου, ποῦχα βαθειὰ κρυμμένα
Τῆς νεότητος τοῦς καύμοις καὶ τ' ὄνειρά μου.

✽

Μὰ ὅταν σὲ λίγο γύρισα ἔς τὸ σπίτι,
Ποῦ ἤμουν μαγεμμένος ἔς τὸν αἰῶνα
Ἄπ' τῶν ματιῶν σου τὸν ὑγρὸ μαγνήτη,

✽

Ἐκύτταξα κατάγυρτος ἔς τὸ γόνα
Καὶ ἔς τῶν ματιῶν σου ξάνοιξα τὴν κοίτη
Μιὰ ξένη, ὠμέ! μιὰν ἄγνωστην εἰκόνα...

III

ΕΣΥ δὲν φταῖς σὲ τίποτε καυμένη,
 Σὺ δὲν ἔμποραῦσες τότε ν' ἀγαπήσῃς,
 Μικρὴ, μικρὴ, ἔς τὸ σπίτι σου κλεισμένη
 Ἐντροπέσου ἓνα νεῖδ καὶ ν' ἀντικρύσῃς.

✽

Φταίει ἢ τυφλὴ κι' ἀστόχαστη Εἰμαρμένη
 Ποῦ σ' ἔφερε ἔς τὸν δρόμο μου ν' ἀνθίσῃς,
 Καὶ μὲ τὴν ἄγνα σου τὴ μωρωμένη
 Τὸ νοῦ καὶ τὴ καρδιά μου, νὰ μεθύσῃς.

✽

Φταίω ἐγὼ ποῦ ἔπλασα παλάτια,
 Παλάτια μαγικά κι' ὄνειρεμμένα
 Ἄπ' τὰ γλαρά σου θαμπωμένος μάτια,

✽

Καὶ τώρα τὰ κυττάζω ἄχρεμισμένα
 Καὶ σέρνω ἔς τὰ συντρίμια τους τὸ βῆμα
 Σὰν φάντασμα ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ μνήμα!

IV

Τίποτε πειὰ ἔς τὴ γῆ δὲν μὲ μαγεύει,
 Πόθος κανεῖς τὸ νοῦ μου δὲν ταράζει.
 ὦ! τίποτε ἢ καρδιά μου δὲν γυρεύει
 Παράπονο τὸ στόμα μου δὲν βγάζει.

✽

Ὁ ὀρίζοντας τριγύρω μου στενεύει
 Ἐν τὸ διάβα μου κανεῖς δὲν μὲ κυττάζει,
 Μιά νέκρα ἔς τὴν καρδιά μου βασιλεύει
 Τὰ μάτια μου ἓνα σύννεφο σκεπάζει...

✽

Μὰ μὲς ἔς τὸ σύννεφο ποῦ μὲ κυκλώνει
 Ξανοίγω κάπου-κάπου μιὰ ὀπτασία
 Ποῦ ἀπὸ μακρὰ μού νεύει καὶ σιμώνει.

✽

Καὶ σὰν μωρὸς ἀπλώνω τὰ δυὸ χέρια
 Νὰ πιάσω τὴ φευγάτη μου εὐτυχία.
 Ποῦ ἄλλοτε μ' ἐσήκωνε ἔς τ' ἀστέρια...

V

Το βλεπέεις, δὲν σὲ καταριέμαι, Φρόνη,
 Λόγο πικρὸ γιὰ σένα δὲν ἀθρώνω,
 Γιὰ σένα ποῦ ἀδιάφορη ἔχεις μείνει
 Ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὸν φλογισμένο πόνο.

✽

Θέλω ὁ φτωχὸς τὸ βλέμμα μου νὰ σβύνη
 Χαϊδεύοντας τὴν ὄψι σου καὶ μόνο,
 Θέλω οἱ βόγγοι κ' οἱ στερνοί μου θρῆνοι
 Νὰ σοῦ εἰποῦν γιὰ σένα πῶς νεκρώνω...

✽

ὦ! θέλω ἔς τὸν βωμὸ τοῦ ἔρωτός σου
 Καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα νὰ προσφέρω
 Μὲς ἔς τὴν τυφλὴ τοῦ λογισμοῦ μου πλάνη

✽

Κι' ὁ φλογερὸς καπνὸς τοῦ θύματός σου
 Γιὰ τὴ σκληρὴ σου ἐμμορφιά — τὸ ξέρω —
 Ἄναι τὸ ζηλευτότερο λιθάνι!...

(1899)

Γ. Θ. ΣΑΓΙΑΞΗΣ

✽ Ο ΟΜΙΑΟΥΛΗΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ✽

(Κατὰ τὸ Ἰκνογράφημα Ἄγγλου Περιηγητοῦ)

Ἡ ἀνωτέρω προσωπογραφία, παριστάσα ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ τὸν ἐνδοξον ναυαρχον, περιε-
 λήφθη ἐν τῇ περισπωμένῳ ἱστορικῇ μελέτῃ τοῦ συνεργάτου τῆς Ἐποικίλης Στοᾶς
 κ. Κ. Ν. Γάδου ὀμιλοῦντος τὴν Ἐπαναστάσεως.